

vi i alt Fald for Tiden bør gaa ud fra som noget Utvilsomt, eller blot særdeles Sandsynligt, at Finantslovens Vedtagelse skal kunne trække længere ud end til Mai Maanedes Slutning, og under denne min Opfattelse af Situationen har jeg ikke kunnet være med til at anbefale et Tidspunkt som 1ste Juli. Finantsministeren har ikke forlangt en saa lang Frist, og det er ei heller godtgjort, at den af andre Grunde vil være ønskelig. For Øvrigt skal jeg i Realiteten forholde mig aldeles passiv lige overfor det foreliggende Forslag herom.

Finantsministeren: Thinget vil vistnok billige den Maade, hvorpaa denne Sag er bleven taget fra Finantsministerens Side, nemlig ganske formelt. Jeg tror, at det er naturligt, at Regjeringen ved Forslag som dette, baade hvad Indhold og Form angaar, holder sig til de Love, som i lignende Tilfælde senest ere vedtagne. Hvad Tidspunktet for dets Indbringelse angaar, kan jeg sige, at jeg derom konfererede med Finantsudvalget, inden denne Dag eller Tid blev valgt, omtrent 3 Uger før Finantslovens Udløb. Det forekommer mig mindre heldigt at ville stille Opfordring til Regjeringen om at lægge sit Forbud ganske særligt i Blød med Hensyn til at finde en ny Form for det, som dog er og bliver det Samme. Jeg veed ikke, om der vindes Noget ved de Forslag til en forandret Redaktion, der ere bragte frem, men jeg er heller ikke i Stand til at se, at der tabes Noget derved. De staa for mig som ligegyldige, men hverken deres Antagelse eller Forkastelse kunde jeg ønske opfattet som en Opfordring til Regjeringen om at anstille yderligere Betragtninger over den Maade, hvorpaa saadanne Lovforslag bør affattes. Hvad særligt det Spørgsmaal angaar, som det ærede Medlem (Winther), der ikke vilde stemme, fremdrog, vil jeg henlede hans Opmærksomhed paa, at den rette Begrænsning ligger i Ordene „nødvendige løbende“. Der maa være en samvittighedsfuld Overveelse, men tillige en passende Frihed for Regjeringen, som senere maa forsvare den Brug, den gjør af Loven. Ethvert Forsøg paa nærmere Begrænsning end den i Forslaget indeholdte Beslutning vilde stride mod den naturlige Opfattelse af Forholdet. Hvad Spørgsmaalet om at forlænge Fristen angaar, behøver jeg atter kun at minde om, hvad der tidligere er blevet sagt her i Salen ved første Behandling. Den er i Forslaget sat saaledes, som man gif frem for tre Aar siden. Nisser man en noget fortere Forlængelse, antydede jeg, at jeg ikke skulde være uvillig til at stille Forslag derom, men en større Forlængelse fandt jeg mig derimod ikke opfordret til selv at foreslaa. Det er imidlertid rigtigt, som den ærede Ordfører antydede, at jeg har yttret, at dersom Rigsdagen ønskede en Forlængelse som den, der her er bragt i Forslag af

nogle Medlemmer, skulde jeg ikke modsætte mig det. Med disse Bemærkninger skal jeg ganske henstille de Forslag, som foreligge, til Thingets Afgjørelse.

Dinesen: Jeg vil ganske kort sige, at naar det ærede Medlem for Veile Amts 1ste Valgfreds (Gad) yttrede, at han betragtede de stillede Udbringingsforslag kun som Redaktionsændringer, er det ogsaa denne Betragtning, der har ledet mig til at slutte mig til disse Forslag. Jeg har i Udvalget sluttet mig til dem, fordi jeg ikke vilde afvige fra, hvad der var foreslaet af Flertallet i Udvalget.

Ordføreren: Det lader saaledes til, at der er den skjønneste Enighed med Hensyn til Indstillingen, og det kan ikke Andet end være glædeligt for Flertallet. Det forekommer mig ogsaa, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Bille) i sine Indvendinger egentlig ikke indbegreb Hensigtsmæssigheden af vore Udbringingsforslag. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa selve Spørgsmaalene, vi have udvirket dem tilførelselig i Betænkningen, jeg skal kun gjentage, at den Form, vi foreslaa at give Forslagets Text, er den samme, der blev brugt den 28de Marts 1853, og er utvilsomt korrekttere end det, der staar. Naar man har foreslaet denne Titel, stemmer det ganske overens med en tidligere Finantsministers Uttringer om, hvad der var en passende Betegnelse for en saadan Lov, i hvilken Henseende jeg vil henvise til Landstingstidenden for et af de senere Aar. Men det er en Selvfølge, at Lovens Karakter, Betydning og Virkning er den samme, thi den hentes den fra den positive Bestemmelse i Grundlovens § 49, hvad enten Loven kaldes saa eller saa. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds kom til at omtale, at man ikke behøvede at frygte for, at Love af den Art først skulde blive forelagte for Landstinget, saa er jeg overbevist om, at det har albrig Nogen frygtet for, det vilde være saa klart et Brud paa Grundloven, at det albrig kan falde Nogen ind, at det vilde ske. Det ærede Medlem kom til at fortælle sig i en Uttring, han brugte, idet han sagde, at Regjeringen kunde senere kalde en lignende Lov, hvad den vilde, det ærede Medlem mente naturligvis et lignende Lovforslag, men saa har Rigsdagen ogsaa Ret til at gaa tilbage til den samme Titel, som her finder almindelig Gjenklang, nemlig „Midlertidig Finantslov.“ Jeg veed ikke, hvad det ærede Medlem sigtede til med Hensyn til den store Konflikt, han mente, at der laa i Forslaget om Tidsfristen. Jeg tror, at naar man vil se hen til, hvad der foregik i 1870, vil man finde dette Forslag hensigtsmæssigt for en fremtidig Behandling af Finantsloven, en Behandling, der ikke kan komme til at volde Ulemper, enten for det ene eller for det andet Thing, naar man ikke absolut er tvungen lige op imod Udløbet af Fristen